VIVENS MONUMENTUM IN PRINCIPUM APOSTOLORUM OBSEQUIUM...

VIVENS MONUMENTUM

IN

PRINCIPUM APOSTOLORUM OBSEQUIUM

ROMAE

AERE A CATHOLICIS COLLATO

ERIGENDUM

ROMAE
EX TYPOGRAPHEO S. C. DE PROP. FIDE
SOCIO ADMINISTRO EQ. PETRO MARIETTI
ANNO MDCCCLXVII.

VIVENS MONUMENTUM

IN PERENNEM EIUS DIEI MEMORIAM

QUA

SS. APOSTOLORUM PETRI ET PAULI

PRO CHRISTI REDEMPTORIS FIDE

PASSIO

PIO IX. PONTIFICE MAXIMO

CENTENARIA UNIVERSO PLAUDENTE ORBE FESTIVITATE RECOLITUR

ROMAE

AERE A CATHOLICIS COLLATO

ERIGENDUM.

PROGRAMMA.

In more penes veteres positum erat, atque in usu hodiernis diebus quam maxime est, ut ad quaedam illustrium virorum, (quin imo identidem heu! et impiorum) sive nomina, sive gesta praeclariora, memorià perpetuanda, monumenta erigantur.

Verum contingit, ut eadem saxea et lapidea monumenta, brevi temporis lapsu, ex communi ferme hominum oblivione, inepta propemodum evadant ad ea uti par est significanda, propter quae pomposo clamore eriguntur: ipsa enim repetita monumenta, quae vita carent, indigent ut commemorentur, ne oblivioni subiaceant.

Redeunte itaque, hoc anno, centenaria die qua Apostolorum Principes, fidem quam nos docuerunt, suo sanguine Romae firmarunt, accedente plurimorum Martyrum praesertim Gorcomiensium et Iaponensium, aliorumque catholicae fidei Cultorum in Sanctorum Beatorumque albo per Pium IX. P. M. solemni adscriptione, eo luculentius eius diei memoria in obsequium eorumdem

Apostolorum exposcere videtur monumentum, quo solemnius Romae, amplissimorum Praesulum, aliorumque illustrium catholicorum ingenti concursu, et in universo catholico Orbe a viris ecclesiasticis et catholicis omnibus celebratur.

Eiusmodi monumentum, quod non solum vita non careat, sed vitam praeterea aliis tribuat, quodque, temporum quibus vivimus adiunctis, perquam utile catholicae ecclesiae dignoscitur, est amplissimum Collegium seminarium, quod sub umbra Principum Apostolorum erigatur et iugiter augeatur; quo scilicet iuvenes bona indole praediti vel viri ecclesiasticae militiae dediti ex Italia saltem, a suis Ordinariis obtenta venia, recipiantur; ubi media scientiae vel eruditionis idoneae acquirendae iisdem comparentur, alimenta et caetera suppeditentur, ad Apostolorum fidem eo quo infra dicetur modo, propagandam vel promovendam.

Quamvis profecto omnia ecclesiastici ministerii officia ad fidem catholicam promovendam conferant, illud tamen ministerium inter caetera excellere dignoscitur, quod pro summis locorum indigentiis ad Ministros Dei, ex eorumdem locorum et terrarum indigenis, instituendos dirigatur. Illos enim Ecclesiae milites qui commoditati propriae non indulgentes, alacri animo ad derelictas miserrimasque regiones proficiscuntur, ut iuvenes earumdem regionum indigenas, ecclesiasticas doceant literas et scientias, ac idoneos Dei Ministros pro locorum necessitate reddant, multo efficacius fidei stabilitatique ecclesiarum conferre nemo facile denegabit.

Seminarium itaque horum Ecclesiae militum, quantum fieri possit amplissimum, in Principum Apostolorum obsequium praesenti solemnitate Romae erigendum proponitur, quod quidem plurium romanorum ecclesiasticorum est votum (1).

(1) Heic speciali memoria dignus est romanus Sacerdos Iosephus Righetti, qui dum viveret, hoc Cleri romani desiderium apprime noscens, in suo testamento, peculiari etiam legato, huic rei prospexit: sic enim haeredes fiduciarii eius voluntatem declararunt die 16 Decembris anno 1854: « *si tempore ultimae exsecutionis voluntatis Testatoris erectum erit Romae Collegium, quod a multo tempore desideratur, ad iuvenes Presbyteros aut Clericos italos educandos in servitium ss. Missionum in partibus infidelium, tradentur Superiori Collegii eiusdem scutata romana* 2000, *quae constituant quamdam perpetuam sortem favore Collegii eiusdem.* »

Quod si eo tempore non adhuc exti-

Ut autem magna huius Seminarii utilitas, et opportunitas cuique pateat, facilisque modus exponatur, quo Seminarium incipere facile possit, atque incoeptum iugiter progrediatur, augeatur, ac servetur, illi romani Presbyteri, qui latinas ephemerides *Acta* SS.Congregationum continentes scribunt ac dirigunt, (quae quidem in lucem prodeunt in typographia polyglotta de Propaganda Fide) ea quae sequuntur enucleatim exponunt, ac pro viribus curabunt, ut eiusmodi desiderium in Ecclesiae catholicae utilitatem executioni uti par est mandetur.

ARTICULUS I.

DE OPPORTUNITATE ET UTILITATE SEMINARII.

Sacrosanctae Tridentinae Synodi Patribus maxime cordi fuit Collegiorum in singulis episcopalibus Sedibus erectio, ut eiusmodi Collegia tot essent *perpetua Seminaria Ministrorum Dei*. Emisso Decreto in sessione XXIII. quod legimus in eius capite XVIII., absolutaque Synodo sacri Antistites discedentes amplissimis facultatibus instructi super ecclesiasticis Ecclesiarum redditibus Seminaria erexerunt. Et Romae florentissimum conspicimus pro romana dioecesi Seminarium.

Quin imo pro temporum locorumque adiunctis, sive ex munificentia RR. Pontificum, sive Sacrorum Antistitum, aliorumque illustrium Virorum, constituta sunt Romae alia ecclesiastica Collegia ad quae, scientiae acquirendae gratia, alumni mitterentur, ut inde pro dioecesium indigentiis sacri Antistites idoneos haberent Ministros praesertim ad docendum quod Romae hauserunt.

Profecto in Alma omnium catholicorum Urbe praesenti aetate multa diversarum nationum et linguarum Collegia constituta conspicimus, nominatim vero insigne Collegium Urbanum de Propaganda Fide, quod ex locis missionum, exterisque nationibus alumnos colligit, scientiis et idonea eruditione instruit, ut hinc eo ad catholicam fidem propagandam aut promovendam redeant.

terit, iussit eamdem pecuniae vim tradi praeclarae Academiae Theologicae, quae in romano Archigymnasio extat, sub sequenti conditione: « *administrandi dictam sortem, eamdemque tradendi in summa scut.* 2000 *statim ac canonice erectum erit Romae Collegium, de quo est sermo etc.* »

Neque minora Collegia conspicimus quae italis romanisque alumnis constant in bonum praesertim earum Italiae dioecesium ex quibus assumuntur. Quorum quidem antiquitate et fama praestat Almum Capranicense Collegium; et alterum quod munificentissime nuper a SSmo D. N. erectum Seminarium *Pium* appellatur.

At vero dum ferme omnes episcopales Cathedrae ad normam oecumenicae Synodi suum habent Seminarium in dioecesium earumdem bonum, dum multa subsidiaria Collegia in Urbe constituta conspicimus; congruum etiam esset ut Apostolica Petri Sedes, quatenus omnium Ecclesiarum Mater est et Caput, huius generis peculiare Seminarium haberet, quod adolescentes ecclesiasticosque viros ex Urbe et ex Italia saltem assumat, eosque scientia imbuat opportunaque eruditione instruat, quos pro maximis locorum indigentiis eadem Sancta Sedes ad instar militum destinet atque mittat.

Nimirum neque ii pauci essent, et praesertim adolescentes, quorum plerique in praesentibus Italiae conditionibus, institutis ecclesiasticis et religiosis (quibus Italia dives erat) suppressis, non habent quomodo ecclesiastica cultura imbuantur, neque stipendiis sufficientibus fruuntur, quibus in Ecclesiae utilitatem militare possint.

Opportunum itaque esset praesenti tempore huiuscemodi Sanctae Sedis Seminarium in memoriam gloriosi Martyrii Principum Apostolorum erectum, quod idoneos Dei Ministros ad illud de quo diximus opus instrueret, ut inde a Sancta Sede mitterentur.

Eiusmodi opportunitas eo maior cuique patebit, si animadvertat praesenti aetate multas sublatas esse difficultates, quae prius eiusmodi opus admodum difficile reddidissent. Namque, si excipias quaedam barbara gubernia, aut ea quae iis assimilantur, submota certe sunt plura impedimenta ex prohibitione orta sive libere profitendi catholicam Religionem, sive canonice erigendi Ecclesias ac proinde Seminaria in haereticorum, aut ethnicorum ditionibus: nec minus submota sunt, aut saltem multo leviora reddita ea obstacula, quae ex difficultate communicationes relationesque habendi inter longe dissitos populos oriebantur: ipsi enim homines qui in lucra captanda, agendaque commercia toto animo incumbunt, quin cogitarent, facilem aperuerunt fidei catholicae

viam ut suas foecundas venas nervosque omnes in Petri Successore firmiter colligatos amplissime diffunderet.

Sed praeter haec, huius Seminarii erectione obvium Apostolicae Sedi exiberetur medium faciendi aliqua ratione satis suo iugi desiderio, impensisque curis, ut in loca Missionum indigenarum Seminaria quantum fieri possit erigerentur. Praeclara est super hac re *Instructio*, quam Sacra Congregatio de Propaganda Fide ad Archiepiscopos, Episcopos, Vicarios Apostolicos, aliosque Missionum Praesules die 23 Novembris 1845 misit. Ex qua *Instructione* haec ad rem nostram opportunissima decerpimus. « *Porro romanos Pontifices pro supremi officii sui sanctitate in id aeque omni ope atque opera incubuisse, ut, qui in diversas terrae partes abibant, earumque ecclesiis praeficiebantur Episcopi, ii, indigenae Cleri institutionem vehementissime urgerent, res est, ut cuique perspecta, ita multiplici documentorum genere confirmata. Huc revera spectant omnigena subsidia in Episcopos remotissimarum etiam regionum pluries collata ad Seminaria erigenda, ubi pueri indigenae sacris deinceps initiandi ad pietatem et scientiam informarentur. Huc permulta nationalia Collegia eundem in finem sive Romae, sive alibi ingenti sumptu ac labore instituta, et vel a fundamentis extructa. Huc peculiares facultates Episcopis et Vicariis Apostolicis extra ordinem tributae; quo scilicet, aliquibus praesertim in locis, facilior esset indigenarum hominum ad Presbyterii honorem et gradum ascensus. Huc demum innumerae fere romanorum Pontificum Epistolae, et Constitutiones, itemque tot ac tanta ipsorum auctoritate per Sacram hanc Congregationem edita documenta et decreta, perspicuum procul dubio testimonium Apostolicae* DE ISTA RE *sollicitudinis in aevum extitura.*

» *Perlongum nimis esset pontificias huiusmodi sanctiones singillatim recensere, vel solummodo etiam serie a primis Ecclesiae saeculis ad nos deducta commemorare. Satis sit nonnullas hic afferre quae ab Sacrae huius Congregationis origine ad haec usque tempora latae identidem sunt. Itaque iam inde ab anno* 1626 *Iaponiae Episcopo mandatum fuerat,* « ut Iaponarios, quos neces- » sarios et idoneos iudicaret ad sacros Ordines usque ad Presby- » teratum promoveret. » *At paullo post, die nempe* 28. *Novembris anni* 1630 *generatim quoad Indos statutum est*: « omnino provi- » dendum esse, ut qui ex Indis fuerint magis habiles post dili-

» gentem et exactam eorum instructionem morumque eorumdem » per aliquot annos probationem, et in pietate christianaeque reli- » gionis functionibus exercitationem, ad sacros Ordines usque ad » Sacerdotium inclusive promoveantur.»

» *Anno autem* 1659 *immortalis memoriae Pontifex Alexander VII. monitos per sacram hanc Congregationem expresse voluit Vicarios Apostolicos ad Tunquini, Sinarum, et Cochinchinae regna proficiscentes* « potissimam rationem Episcopos in illas regiones » mittendi hanc fuisse, ut omnibus modis atque rationibus cu- » rarent iuventutem illam sic instituere, ut Sacerdotii capaces » redderentur et ab eis consecrarentur, ac suis locis per vastas » easdem regiones collocarentur, rem illic christianam summa di- » ligentia iis dirigentibus curaturi: » *itaque hunc finem semper ob oculos habere eos iussit,* « ut ad sacros Ordines quamplurimos, et » quam aptissimos adducerent, instituerent, et suo tempore pro- » moverent.»

» *Similia prorsus habent sapientissimi eiusdem Pontificis Constitutiones:* Sacrosancti Apostolatus officii, 18 *Ianuarii* 1658; *et* Super cathedram, 9 *Septem.* 1659; *nec non Clementis IX.* In Excelsa; et Speculatores, *utraque die* 13 *Septembris* 1669; *atque etiam Clementis X.* Decet Romanum Pontificem 23 *Decembris* 1673, *uno eodemque sensu indicentes:* « eo potissimum fine in Sinas, Tun- » quinum, Conchinchinam, Siamum, et alia vicina regna missos, » ibique constitutos esse Episcopos, Vicarios Apostolicos,... ut ex » christianis indigenis, seu incolis illarum partium instituerentur » Clerici, et Sacerdotes, ac crescente fide, fideliumque numero, » disciplinae ecclesiasticae usus paulatim introduceretur.»

» *Praetera Innocentius XI. litteris Apostolicis in forma Brevis, quarum initium* Onerosa pastoralis, *circa Sinenses Missiones datis die* 1 *Aprilis* 1680 Apostolicorum Vicariorum numerum augendum *mandavit, ut amplissimae illae regiones recte et fructuose gubernarentur, et singuli eorum* institutioni naturalium sive indigenarum praecipue studerent.

» *Quid vero quod Venerabilis hic Pontifex ad indigenae Cleri institutionem memoratis in regnis efficacissime provehendam eo progressus est, ut suis legatis Heliopolitano ac Berithensi Episcopis inter alia potestatem fecerit* cogendi *etiam* Vicarios Apostolicos, poenis a sacris Canonibus inflictis, ad instruendos et Ordinandos

Clericos et Sacerdotes naturales sive indigenas, *ut scilicet indigenarum quoque Episcoporum Institutioni paulatim via sterneretur; quam quidem ipse Pontifex quibusdam in locis iam tum perfici praecepit? His deinde eodem plane proposito accesserunt litterae in forma Brevis Clementis XI*: Dudum felicis, 7 *Decembris* 1703; *Decretum Clementis XII*: 16 *Aprilis* 1736; *plures Benedicti XIV. Constitutiones; Epistola encyclica Pii VII.* 10 *Maii* 1775; *ac tandem permulta in hanc rem ipsam a SSmo D. N. Gregorio XVI. per Sacram hanc Congregationem statuta ac decreta.»*

Quibus modo adiicienda ea essent quae SSmus D. N. Pius PP. IX. in hanc ipsam rem efficacius quoque gessit, praesertim in promovendis Romae erectionibus nationalium Collegiorum, in adprobandis, ac favore prosequendis ecclesiasticis Institutis, quibus scopus peculiaris praestitutus sit Seminaria dirigendi.

« *Atqui tamen* (eadem Instructio prosequitur) *impensis hisce et nunquam intermissis curis eum non respondisse exitum, quem Apostolica Sedes merito sibi pollicebatur, tristis experientia demonstrat....»*

Nec id satis: erectio Seminarii Apostolicae Cathedrae non solum impensis RR. Pontificum curis nunquam intermissis respondet; sed praeterea occurrit votis tot incolarum, qui in plantata iampridem vinea Domini ad Sanctam Petri Cathedram manus protendere videntur, ne catholica Religio in suis regionibus defectu indigenarum Presbyterorum arescat. Et sane sic prosequitur allegata *Instructio : « Verum obversantur una simul menti et ab extremis terrae finibus supplices veluti manus ad Sanctam Petri Cathedram protendere videntur miserrimi tantarum Regionum incolae, quos inter plantata pridem magnis curis vinea Domini, agricolarum inopia, ob neglectam nempe indigenae Cleri institutionem, in eo ferme est, ut arescat, aut vix aliquod interdum germen emittens nascentis adhuc ecclesiae conditionem praeseferat. Interea illud Dei miserentis auxilio nostris temporibus feliciter evenisse constat, ut vel pene sublatae, vel saltem imminutae admodum sint difficultates, quae rei catholicae firmiori et magis Canonica forma dilatandae, alicubi praesertim, obstabant; ideoque ad salutare opus properandum evangelica illa verba quodammodo impellunt:* LEVATE OCULOS VESTROS, ET VIDETE REGIONES, QUIA ALBAE SUNT IAM AD MESSEM (*Io. cap.* 4 *v.* 25). »

Haec quidem Lectoribus mente nutrientibus et alia similia ex propria sapientia cogitantibus, non potest non refulgere magna huius Apostolicae Cathedrae Seminarii utilitas; quod quidem initia sua atque incitamenta hauriens a centenaria commemoratione gloriosi Apostolorum Principum Martyrii Romae et in catholico Orbe solemnissime celebrata, tamquam eiusdem solemnitatis monumentum vita plenum considerari meritissime debet.

At satis non est res etiam perquam utiles mente revolvere, nisi simul media efficacia expromantur, quibus facile exsecutioni mandentur.

ARTICULUS II.

DE MODO ERIGENDI SEMINARIUM.

Ingentia pondera e solo identidem elevari conspicimus, atque ita in aëre circumvolvi ut gravitatem suam ea amisisse propemodum videantur. Notum siquidem est multas vires, quamvis tenuissimas, si ordine constituto omnes ad unum simul scopum admoveantur, mirabilia posse operari. Haec quidem quoad ordinem physicum: quae si ad ordinem moralem referantur suam servant veritatem. Et utinam impii homines eiusmodi veritatem ignorarent!

Itaque quemadmodum *filii huius saeculi*, qui *prudentiores filiis lucis in generatione sua sunt*, per multiplices societates conveniunt in unum adversus Dominum, et adversus Christum eius (quin tamen intelligant Dominum expectare donec ponantur inimici Eius scabellum pedum Eius), ita et nos in societatem peculiarem coibimus, ut opus hoc in Domini gloriam instituamus et promoveamus. Facile autem quisque noscit, Societatem, ut recta sit, et *scopum* habere debere ad quem alacriter tendat; et *media* quibus scopum praestitutum assequatur; et sociorum omnium *ordinem*.

Scopus itaque est amplissimi Seminarii erectio in obsequium Principum Apostolorum, in bonum catholicae Ecclesiae, quod idoneos Dei ministros iugiter et abundanter suppeditet ad fidem propagandam et promovendam; qui Dei ministri eum praecipue finem sibi praestituant, docendi videlicet eam doctrinam quam Romae hauserunt, iuvenes indigenas instituentes, ut, pro loco-

rum indigentiis ad quae mittentur, idonei Dei ministri augeantur, et floreant. Quod quidem, si placuerit, *Seminarium Sanctae Sedis* aut *Seminarium Apostolicum* appellabitur.

Media sunt contributiones et largitiones catholicorum: eiusmodi enim opus omnium catholicorum interesse debet, qui profectum Religionis sanctissimae quam profitentur vere diligant et ament.

Ordo sociorum est qui sequitur: triplicis ordinis erunt socii, alii qui opus promoveant; alii qui oblationes conferant; alii qui praesideant.

Socii primi generis a quibus huius operis exsecutio maxime pendet, erunt omnes illi ecclesiastici viri, qui generosa firmaque voluntate officium suscipiant deducendi in fidelium notitiam eiusmodi opus et magnam eius in Ecclesiae bonum utilitatem enarrent; eosque fideles excitent, ut pro sua voluntate opem in hunc finem conferant; atque inde contributiones et largitiones quasvis colligant; et nomina offerentium, et oblationes accurate in peculiari libro scribant. Huius ordinis socii *Promotores* merito appellabuntur.

Secundi ordinis socii erunt *Oblatores,* quo censu omnes comprehenduntur, qui pro sua voluntate opem pecuniariam conferent repetitis vicibus; aut si una vice, talis eorumdem oblatio sit, quae consideratione sit digna.

Tertii ordinis socii, qui universae Societati praesideant, et opus exsequantur, erunt Remi Collegiorum ecclesiasticorum et Seminariorum pro tempore Rectores quae Romae extant, aut sunt extitura, cuiuscumque sint nationis, quique Societatis *Praesides* appellabuntur. Nemo enim non videt personas magis idoneas ad hoc opus dirigendum reperiri vix posse quam viros illos virtute spectatissimos, qui dum experientia propria quid sint Seminaria et Collegia norunt, norunt simul et indolem propriarum nationum, et in iugi relatione sunt cum viris nationum earumdem: quae quantum ad hoc opus conferant, quisque sibi facile persuadebit. Praesidum autem officium erit in peculiaria comitia statis diebus coire: eligere ad tempus sibi Praefectum aliosque Officiales necessarios et opportunos; leges sibi statuere, ac determinare quae ad ordinem societatis servandum magis conferant; tum etiam quae ad rectum Seminarii regimen spectent: bona denique eiusdem administrare.

Inter Officiales eligendos recensendi erunt Thesaurarii, qui non alii esse poterunt quam Praesides, qui ad hoc officium fuerint electi.

Sed triplici constituto Sociorum ordine indicatisque officiis, deest adhuc vinculum quo societas simul colligetur vitamque suscipiat. Agitur enim de amplissima societate cuius membra longe sint dissita; ideo requiritur facile medium quo mutua communicatio vigeat inter Praesides et Promotores.

Eiusmodi communicationis medium erunt latinae ephemerides de quibus supra mentionem fecimus. Eiusmodi enim ephemerides quae singulis mensibus ex Typographia de Propaganda Fide exeunt, cum, Deo favente, in omnes propemodum regiones perveniant quamvis longissime dissitas, facile possunt id medium suppeditare: harum enim ephemeridum scriptores hoc officium sibi iniungunt, communicandi scilicet Promotoribus statum et rei profectum, redditionem rationum, praecepta Praesidum, nomina Promotorum (dummodo in nominibus publicandis nihil obstet), et reliqua huiusmodi. Id facient paginis ab ephemeridibus distinctis, et ita rem dirigent, ut eiusmodi paginae typis traditae ad singulos Promotores possint facile pervenire. Dictarum autem ephemeridum pro tempore Rector ut rite huiusmodi officium obire possit inter Praesides recensetur, cui tamen, rebus bene constitutis, non aliud peculiare officium imponetur.

Quin imo iidem ephemeridum scriptores, dicta societate constituta et Seminario erecto, in id incumbent ut eiusmodi ephemerides, idoneis repertis viris, in Seminario scribantur, ita ut et ephemeridum proprietas et omnes qui inde obvenient fructus, in aliquam perpetuam dotem Seminarii eiusdem cedant: ita prospectum etiam erit perpetuitati tum ephemeridum, tum facilis medii communicandi Promotoribus ea quae diximus.

ARTICULUS III.

DE SEMINARII ALUMNIS.

Alumni in Seminario Sanctae Sedis recipiendi erunt pauperes illi iuvenes, qui bona indole praediti ad ecclesiasticam militiam suscipiendam inclinati, ad scopum Seminario praestitutum satis idonei a Praesidibus iudicentur. In plurium autem

concursu, quatenus omnes alere Seminarium non possit, primo seligentur, qui ex Urbe sunt, deinde qui ex Italia, deinceps ex illis locis et nationibus, quae Italiae circumstant, et propinquiores Romae sint, quas Praesides determinabunt: convenit enim ut Sanctae Sedis Seminarium illis alumnis constet qui iisdem fere moribus et indole et lingua sint imbuti, quique propinquiores sint Apostolicae Sedi, quamvis ad quaecumque loca destinari possint: maxime cum non desint Romae multarum nationum Collegia, ut supra exposuimus.

Ditiores autem iuvenes, et aetate provectiores sive laici sive Clerici non excluduntur, dummodo sese accommodent rationi vivendi et Seminarii legibus quae a Praesidibus fuerint constitutae. Curandum enim est quam maxime ut ratio vivendi ea sit, quae neque commoditatem foveat, neque ideam nobilitatis ingerat, sed omnia conspirent ad veros Ecclesiae milites constituendos.

Caeterae qualitates et documenta exhibenda, ac vinculum Alumnis recipiendis imponendum, a Praesibus determinabuntur. Id autem praetereundum non est, Alumnos non recipi qui animo non sint comparati ad obediendum, in quavis missione suscipienda, Apostolicae Sedi.

ARTICULUS IV.

DE STUDIORUM RATIONE.

Quoniam scopus praecipuus Seminarii S. Sedis est, ut idoneos faciat magistros qui possint pro summis locorum indigentiis alios instruere ac locorum indigenas Ministros Dei facere; nemo non videt quam necessaria sit vera rerum ecclesiasticarum scientia. Aliquis fortasse dicet: si quisque ita instrui debet, ut Professor evadat idoneus ad alios docendos praesertim in haereticorum locis, nimis studia protrahenda erunt: et ideo neque multi instrui poterunt, neque multi idonei reperientur: at haec difficultas, quae prima fronte sese menti offert, evanescit, si animadvertatur, ad magistros constituendos non esse necessarium ut ipsi scientiam perfecte calleant, ac propemodum eiusdem domini sint; sed sufficere ut talem in scientiis hauriendis habuerint methodum, qua servata ac proprio studio dein in docendo

promota, in scientiarum possessionem, quamvis extraordinario ingenio praediti non sint, possint devenire. Quare in electione Professorum, qui Alumnos Seminarii S. Sedis doceant in id maxime erit incumbendum, ut Professores illi eligantur, qui scientificam methodum in docendo apprime servent: quod a Praesidibus fiet, audito Professorum consilio, qui in hac re Romae praestabunt.

Professores autem convivere in Seminario debebunt, ut et scientiarum studio operam navent, et praesto sint omnibus Alumnorum exigentiis, eorumdemque scholasticis exercitationibus. Erunt autem ad nutum Praesidum amovibiles: expedit enim ut prae publico Seminarii bono privatorum bonum posthabeatur.

ARTICULUS V.

DE SEMINARII RECTORIBUS.

Seminario aucto, cum pluribus opus sit Rectoribus, inter ipsos erit subordinatio, iique omnes Rectori Maiori suberunt: quorum quidem officia et iura Praesides determinabunt. Cum aderit Maior Rector hic inter Praesides recensebitur.

At cum ars artium sit homines regere, maxime vero mentes et corda iuvenum pietate enutrire et ad virtutem promovere, in iis eligendis Deus est potius exorandus omni ope, ut quos ipse secundum cor suum elegerit Rectores iugiter mittat ac dirigat, ideoque non sine precibus a Praesidibus erunt Rectores eligendi.

Rectores autem convivere iugiter debebunt in Seminario, et erunt ad nutum amovibiles, excepto Rectore Maiore, qui sine gravi causa amoveri non poterit. Expedit enim ut non removeatur Rector ille, qui rerum Seminarii plenissimam cognitionem habere debet, quique suis meritis celsiorem locum obtinet, et inter Praesides connumeratur.

Non est opus ut in hoc programmate de Confessariis, caeterisque Ministris sermo habeatur; quibus Praesides pro sua sapientia prospicient.

ARTICULUS VI.

DE MISSIONE DANDA.

Quoniam *Spiritus ubi vult spirat et vocem eius audis, sed nescis unde veniat, aut quo vadat;* Praesides societatis Seminarii S. Sedis per Rectores constitutos in id maxime incumbent, ut indolem explorent et voluntatem quae in Alumnis Seminarii constantior apparuerit; et secundum propriam indolem et exploratam voluntatem, uti par est, instructione et educatione imbuantur. Namque alii erunt, qui indole et corporis constitutione constantiores et audaciores sese obiicere difficultatibus, quae praesertim in barbarorum locis occurrunt, non timebunt: Alii erunt qui animo mitiori praediti non admodum facile gravibus difficultatibus resisterent: ideo discretione ac vera prudentia opus est, ut cuique iuxta propriam indolem locus assignetur. Methodus autem servanda in harum qualitatum exploratione a Praesidibus determinabitur.

Iuvenes autem vix ac scientiis necessariis et sufficienti instructione imbuti fuerint, Summo Romano Pontifici exhibebuntur, ut iisdem iuxta cuiusque indolem missionem tribuere dignetur.

Curandum erit quantum fieri possit, ut Romano Pontifici non exhibeantur pro uno eodemque loco Alumni numero minores quam tres, ut sibi auxilio et consilio sint in docendo, et in agenda vitae ratione.

Semel ac Alumni missionem obtinuerint atque eo missi fuerint suberunt quidem iurisdictioni Ordinariorum locorum seu Vicariorum Apostolicorum; attamen ad Seminarium pertinere minime cessabunt; referentur enim ad Seminarium non quidem ut Alumni, sed ut Promotores et Operarii, ita ut ad societatem pertineant eodem iure ac officio, quo pertinent Promotores, quibus insuper officium inest in vinea Domini operandi. Manentibus itaque hisce cum Seminario S. Sedis relationibus, quemadmodum ipsi referre debebunt suorum operum profectum, suum locorumque statum, ita Seminarii Praesides eorum curam non derelinquent. Eorum vero quae Missionem respiciunt sine S. Sedis voluntate aut saltem consilio nihil prorsus operabitur.

ARTICULUS VII.

DE PRACTICA RATIONE OPUS HACTENUS DELINEATUM INCIPIENDI.

Cum neque qui plantat sit aliquid neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus, non est facile sperandum, delineatum opus illico suum plenissimum effectum esse sortiturum, sed ea ratione incipiet atque florebit qua semen in bonam terram proiectum germinat atque in arborem excrescit.

Quod quidem ut eveniat, propitiante Deo, haec ante omnia sunt exsecutioni mandanda.

1°. Quisque vir ecclesiasticus cuiuscumque nationis, qui officium Promotoris in descripta societate suscipere cupiat, necesse est, ut *suum nomen tradat, residentiam indicet una cum propria dioecesi, suasque honoris qualitates enunciet.* Eiusmodi nomina recipiuntur Romae in typographia de Propaganda Fide. Hoc enim officium sibi assumpsit Eques Petrus Marietti, qui eamdem typographiam uti socius administer dirigendam suscepit.

Itaque illos omnes ecclesiasticos viros, qui in hac re animo sunt bene comparati, quique Romae modo adsunt ingenti quidem numero, quammaxime exortamur, ut in obsequium Apostolorum Principum nomen suum tradant eo modo quo diximus, antequam in propriam patriam regrediantur. Relinquent etiam Romae hac ratione sui praeclari itineris memoriam: neque a nomine tradendo abstineant, quod forsan sua opera parum esse collaturos sperent: namque si nihil aliud operari possent, illud iam parum haud esset existimandum, si eiusmodi opus suis amicis fidelibusque annuncient ut favore opus prosequantur: homines enim plantant atque rigant, qui autem incrementum dat, Deus est.

2°. Ecclesiastici autem illi, qui Romae hodiernis diebus non adsunt, nomen mittere possunt per litteras, quas quidem Romam dirigent inscriptas: *ad Typographiam polyglottam de Propaganda fide:* satis scilicet est ut nomen tradant cum honoris qualitatibus aut officii, quo in sua dioecesi funguntur, dioecesim et residentiam indicent, atque affirment se sponte suscipere Promotoris munus in Principum Apostolorum erigenda societate.

3°. Viri ecclesiastici sive qui Romae in praesentia adsunt, sive qui extra Urbem sunt, si recipiant latinas ephemerides, quibus tanquam communicationis medio utemur, ut diximus, in suo nomine tradendo addant: *qui est ephemeridum latinarum consocius*.

4°. His receptis Promotorum nominibus, si in singulis dioecesibus plura nomina Promotorum prostent, ordo statuetur, ut unus aut duo sint, ad quos caeteri Promotores referantur, sive in communicationibus ab Urbe recipiendis, sive in dandis oblationibus quas ex sociis Oblatoribus collegerint: curandum enim est quammaxime ut ad simpliciorem unitatem Societas reducatur, viresque omnes rite sint distributae, ut impensae, quantum fieri possit, minuantur.

5°. Hoc ordine statuto, scient Promotores, quinam erunt Romae statuti ex Praesidibus Thesaurarii, ad quos mittere possint sive statim si de pingui extraordinaria oblatione agatur, sive completo anno, si de minoribus consuetisque oblationibus res sit. Caeterum necessarium non erit oblationes mittere immediate ad Thesaurarios, sufficit etiam ut mittantur ad quemlibet ex Praesidibus, qui illico oblationes tradet Thesaurariis, syngrapha de recepta pecunia remissa.

6°. Statim ac sufficientes habebuntur oblationes ad paucos iuvenes alendos, pretio conducta domo, (infimum enim casum qui possit contingere modo cogitare debemus) iuvenes instituendi recipientur, alentur, et ad publicum aliquod gymnasium mittentur, ut studiis operam navent, sub vigilantia alicuius prudentis ecclesiastici viri, qui loco sit Rectoris.

7°. Ipsimet Promotores qui Romae, aut in Italia, aut in circumstantibus Italiae regionibus degunt nomina iuvenum tradere etiam possunt, quos noverint ad opus idoneos atque vocatione divina praeditos. Haec nomina tradent cuilibet ex Praesidibus, qui in suis comitiis, quid sit agendum decernent.

Ita opus incipiet, et divina protectione prosequetur, augebitur; donec omnibus rite constitutis, omnia subiicientur S. Sedis auctoritati pro obtinenda formali adprobatione et decreto canonicae erectionis, imploratis etiam privilegiis, quae ad opus alacriter prosequendum augendumque iugiter conferant.

Quamvis autem prompta, ac perampla operis exsecutio a Promotorum numero atque eorumdem solicitudine et constantia in suo officio obeundo pendeat, nemo tamen non videt, eiusmodi numerum alacritatemque maxime pendere a sacris Antistitibus, qui apprime noscentes Gloriae Dei opus ipsum summopere profuturum, pro viribus illud promovere dignentur: propterea Antistitum Sacrorum protectioni natura sua est commissum.

Integrum autem opus, quod in obsequium Principum Apostolorum instituitur, coelestes eosdem habebit Patronos, et Apostolorum Reginam sub insigni titulo Immaculatae Conceptionis; alumnique omnes speciali cultu prosequentur Cor Divinum quod pro omnium hominum redemptione pretium sine pretio solvit.

IMPRIMATUR
Fr. Hier. Gigli O. P. S. P. A. Magister.
IMPRIMATUR
Petrus Villanova-Castellacci Archiep. Petr. Vicesgerens.